

Milánkovics Dániel

AZ IMA EREJE

Igehirdetés 2Krón 20,1-22 alapján*

Különleges időket él meg a gyülekezet. Nem azt mondom, hogy rossz időket, áldatlan pillanatokat, hanem nehéz, néha szomorú, de mégis reményteljes napokat látunk. A gyülekezethez két közel álló ember és családjaik élete változott meg gyökeresen. Anita, aki 36 évesen került lélegeztetőgépre a Covid-19 vírus miatt, és az orvosok elmondása szerint élet-halál mezsgyéjén van. Másik barátunk Gábor, aki hívő emberként a feleségével öt gyermeket nevelt, akik közül már többen felnőttek. Gábor munkáját tekintve gazda és országgyűlési képviselő. Az ő állapota is nagyon válságos, lélegeztetőgépen és műtűdön van.

- ◆ Mit tettek a családok ezekben a félelmetes helyzetekben?
- ◆ Mit tett a gyülekezet?

* Az igehirdetés 2021. március 21.-én hangzott el a Jánoshalmi Baptista Gyülekezet online istentiszteletén

- ◆ Kihez szaladtunk a mérhetetlen nagy problémáinkkal?

Röviden összefoglalva a mai tanítást: a böjt, imádság és az imádat fontosságáról lesz szó a szellemi harcainkban.

A mai igaz történetünk főszereplője Jósáfát király. Kr. e. 875-ben lett Júda királya. Ekkor 35 éves volt, és 25 évig uralkodott. Nagyon nehéz időszakban kellett neki uralkodnia. Kr. e. 976-ban kettészakadt Izrael. Az északi országrész Izrael maradt, míg a déli Júda lett. Jósáfát éppen 100 évvel Izrael kettészakadása után lett Júda királya. A mai történetünkben egy háború van kibontakozóban. Júdát megtámadják a móábiak, az ammóniak és a meúniak a Holt-tenger túlsópartjáról, Edóm felől. Az öldökléstől lihegő ellenség elérte Én-Gedít, ami 40 km-re volt Jeruzsálemtől, Júda fővárosától. Nem csoda, hogy Jósáfát király megjedte. Tiszta időben 40 km-re szabad szemmel is

„Beleugrunk a jövőbe, amit vagy várunk, vagy amitől félünk.”

el lehet látni, amit gyalogosan akár 8 óra alatt meg lehet tenni. A mi életünkben még nem volt ilyen, hogy egy ellenséges haderő már szinte itt, a határban lenne, el akarnak bennünket pusztítani. Mégis szembe kell néznünk egy olyan ellenséggel, ami nem kímél senkit, nem látható, de annál inkább pusztítóbb és kérlelhetetlen. Korunk ellensége a Covid-19, a koronavírus. Ebben a szorult helyzetben mit tesz az ember? Mit tett Jósáfát? Sok király az ő helyzetében rohant a szövetségeseihez. Hátha kap segítséget. Volt olyan király is, aki megszámlolta a haderőt, hogy mivel is rendelkezik. Jósáfát király nem így tett. Egész Júdában böjtöt hirdetett és az Úrhoz kiáltott.

„Összegyülekeztek a júdaiak, hogy segítséget kérjenek az Úrtól. Júda összes városából is eljöttek, hogy az Úr segítségét kérjék.” (2Krón 20,4)

Ma mit teszünk a nagy bajban? Futunk orvostól orvosig? Bújunk az internet sokszor valótlán információit?... és a végén összeroppanunk idegileg. A mi életünkben is volt és vannak nagy nehézségek. Áron fiunk 6 éve, 13 évesen vírusos agyvelőgyulladásal került intenzív osztályra. Az Úr megsegített bennünket, és teljesen felépült. Édesanyám és feleségem édesanyja fél év alatt az Úrhoz költöztek. Mindketten 69 évesek voltak. Mi is éreztük azt, hogy ezek a problémák messze meghaladták képességeinket és teherbírásunkat. Jósáfát király nem szaladgált emberi segítségért. Böjtben megszentelte önmagát, és ezt hirdette a népnek is. A mindenható Istenhez imádkoztak, és várták a kijelentést.

„...a júdaiak valamennyien ott álltak az Úr színe előtt gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal együtt.” (2Krón 20,13)

Súlyos percek vagy órák lehettek ezek. Az ellenség szinte mér érzékelhető közelségben van, és Isten népe imádkozik vezetésért. Amikor az ember hittel és alázattal közeledik Isten felé válaszra várva, mindig kap kijelentést. Ez történt itt az Úr házában is Jeruzsálemben.

„Akkor rászállt az Úr lelke a gyülekezet jelenlétében Jahaziélre, aki Zekarjáhu fia, az Benájá fia, az Jeiél fia, az Mattanjá fia, Ászáfiai közül való lévita volt...” (2Krón 20,14)

Az Úr lelke egy egyszerű lévítát választott, Jahaziélt, aki elmondta a Mindenható akaratát:

„Ne félj, és ne rettegj, Júda és Jeruzsálem! Hol-

nap vonuljatok ellenük, mert veletek lesz az Úr!” (2Krón 20,17)

Az ember kérdezhetné Istentől: Vonuljunk az óriási túlerő ellen? Szövetségeseink nélkül menjünk? Jósáfát király meghallva Isten szavát arccal a földig hajolt, vele együtt az egész nép, és imádták az Urat. Összefoglalva azt látjuk, hogy Isten népe a harc előtt böjtöt hirdetett, mindenféle emberi segítséget elutasított, és hittel ráállt a kijelentésre. Az igazi hit a próbában mutatja meg valóságát. Vannak ma is olyanok, akik azt mondják: „Hiszem, ha látom!” A bibliai hit így hangzik: „Ha hiszem, meg fogom látni!” Másnap a csata napján felállt Jósáfát, és elmondta a népnek az Úr ígéreteit. Emlékeztette őket a kijelentésre. Ekkor a király valami érdekeset tett. Általában egy háborúban több sorban felállítják a harcosokat, íjászokat, lovasokat, és várják a jelet. Jósáfát király fölállította az Úr énekeseit, akik szent öltözetben dicsérték a Teremtőt, így énekelve:

„Adjatok hálát az Úrnak, mert örökké tart szeretete!” (2Krón 20,22)

Az ígéretből még semmit nem látott Júda népe, de a hatalmas túlerőt igen. Ennek ellenére mégis dicsérték és imádták Istent. Az Úr lázadókat támasztott az ellenség soraiban, és Júda

„Ne azt nézd, hogy mit ad és mennyit, hanem úgy nézd, ahogyan a talentumok példázatában vagy akár a hamis sáfár példázatában, hogy kamatoztatnom kell, élnem kell vele!”

népe Jósáfát királlyal az élen győzelmet aratott. Mi volt a győzelmük titka és a folyamata?

1. Jött a rémisztő haderő.
2. Megijedt Jósáfát király és az egész nép.
3. Az Urat kezdték el keresni börtben, imádságban és dicséretben.

Nem baj, hogyha mi is megijedünk a nehézségeinkben, a próbáinkban. Isten azt szeretné, hogy minden körülmények között bízzunk benne és hozzá meneküljünk. Azt akarja, hogy lássuk meg a próbákban rejlő lehetőségeket.

Egyszer két barát elment horgászni egy gyönyörű tóra. Az egyikük tapasztalt, míg a másik kezdő horgász volt. Az idő kedvezett a pecásoknak, akik csónakba ülve beveztek a legjobb horgász helyre. Bedobták a horgokat, és várták a kapást. Nem kellett sokat várniuk, és jött is az első hal. A kezdő pecásnak kapása volt és egy szép halat fogott. Levette a horogról és visszadobta. A tapasztalt horgász nézte, de nem szólt semmit. Ez több alkalommal megismétlődött, és ekkor már nem bírta szó nélkül a tapasztalt horgász: „Miért dobod vissza ezeket a gyönyörű halakat?” A kezdő pecás ránézett és ezt mondta neki: „Nincs ekkora serpenyőm, mint ezek a halak!”

Az életben néha mi is járunk így. Isten adna nekünk nagyobb feladatokat, több megtérőt, csodálatos gyógyulásokat. Csak kicsi a serpenyőnk, kicsi a hitünk. Miben, kiben van a mi erőforrásunk? Amennyiben Jézus Krisztus a mi erőnk forrása, úgy mindenre lesz erőnk, és nem kell félnünk semmitől és senkitől.

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.” (Fil 4,13)

A mai nap eseményei, 2021. 06. 01. Visszatérve Anita és Gábor állapotára. A gyülekezetünk alakított egy ima- és böjtláncot. Úgy neveztük, hogy IMAPAJZS az Efezusi levél alapján:

„Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdvé megállhassatok.” (Ef 6,13)

Mindennap vannak többen, akik böjtölnek, és vannak, akik beosztás szerint egy órát imádkoznak a betegekért és családjaikért. Egymástól függetlenül mindkét beteget egy napon átvitték Szegedre a Klinikára élet-halál között. Egy folyosóra kerültek egymás melletti szobába. Nekünk, az imádkozóknak már ez is jel volt. Hirdettük az evangéliumot a

családtagnak, akik elkezdtek bízni az Úrban, és néhány hét után letették az életüket Jézus Krisztus kezébe. Mindannyian megszenteltük magunkat, óráról órára imádkoztunk és még mindig imádkozunk, böjtölünk, vannak, akik virrasztanak és így imádkoznak. A mindenható Isten megkönyörült a betegeknek, és csodával határos módon a gyógyulás útjára léphettek. Anita 43 napot töltött kórházban, ebből 24-et lélegeztetőgépen, és már otthon van. Gábor közelít a 100. naphoz, amit kórházban tölt. Kétszer volt műtűdön, és már Budapestre akarták vinni az orvosok tüdőtranszplantációra. Olyan mértékben gyógyult a tüdeje, amire az orvosok is csodálkozva néznek. A mai napon Gábort levették a műtűdőről, és önállóan képes lélegezni. Istennek még terve van vele. A gyülekezettel és az imádkozók seregével akkor kezdtünk el imádkozni és dicséretet énekelni az Úrnak, amikor még kilátástalan és kétségbeejtő volt a helyzet. Böjtöltünk, virrasztottunk, és Isten kegyelmes volt. Nem tudjuk minden kérdésre a választ, de azt igen, hogy Isten meghallgatta az imáinkat.